

THERAPEUTISCH PROGRAMMA VOOR DRUGGEBRUIKERS

Jaargang 19 | oktober, november, december 2011

4

Driemaandelijks tijdschrift van De Kiem v.z.w.

Nothing is constant but change

Veertig jaar terug werd in Engeland de eerste Therapeutische Gemeenschap voor drugverslaafden geopend. Alpha House werd opgericht door psychiater Ian Christie naar het voorbeeld van Daytop Village in New York.

Twee jaar later opende psychiater Martien Kooyman in Nederland de Emiliehoeve. In 1976 start Professor Eric Broekaert in Oosterzele De Kiem op. Vandaag maken therapeutische Gemeenschappen in bijna alle Europese landen deel uit van het behandel aanbod voor drugverslaafden.

De behandelmethode van de Therapeutische Gemeenschap is het resultaat van het werk van een creatieve groep van psychiaters, psychologen en orthopedagogen die begin de jaren zeventig op zoek waren naar een alternatieve manier om mensen verslaafd aan drugs of alcohol te behandelen. Tijdens het tweejaarlijks congres van de Europese Federatie van Therapeutische gemeenschappen, dat dit jaar plaats vond in Oxford, werd de veertigste verjaardag van de TG-beweging in Europa uitgebreid gevierd. Een verslaving wordt tegenwoordig meer en meer omschreven als een “relaps disease”; een ziekte, gekenmerkt door regelmatig herval.

Op dat congres heb ik nochtans heel wat mensen ontmoet die het tegendeel bewijzen. Heel wat ex-verslaafden uit die beginperiode zijn nu vijftigers of zelfs zestigers en zijn nog altijd clean. Zonder herval. Verschillende onder hen hebben een job met heel wat verantwoordelijkheid.

Hun levensverhalen zijn stuk voor stuk voorbeelden van hoe het wel anders kan. Steve Walker schreef zijn levensverhaal neer in een boek. Een inspirerend en motiverend verhaal!

Eén van de spreuken die in een TG vaak wordt gebruikt is “Nothing is constant but change”.

Het ziet er naar uit dat dit ook voor de nabije toekomst van De Kiem zal opgaan.

In het nieuwe regeerakkoord staat geschreven dat de voltallige revalidatiesector wordt overgeheveld van de Federale Overheid naar de Gemeenschap-regeringen.

Hoe en wanneer dat in de toekomst vorm moet krijgen is nog voor niemand duidelijk. In elk geval zal het behoorlijk wat tijd in beslag nemen om de grote groep van centra, gespecialiseerd in verslaafdenzorg, die nu een overeenkomst heeft met het RIZIV, op een vlotte manier te integreren in de Vlaamse regelgeving.

Het nieuwe toneelstuk van De Kiem is een succes. De bewoners zijn er opnieuw in geslaagd om een stuk te maken dat bij jongeren aanslaat. Verderop leest u hier meer over.

Het TG model toepassen binnen de gevangenis-muren, het kan. Tijdens de studiedag van De Kiem op 29 maart 2012 gaan we hier verder op in. In dit tijdschrift vindt u een artikel over een TG in een gevangenis in Canada. Ook in België moet dit kunnen. Beleidsmatig is men daar al van overtuigd. Nu de nieuwe regering er is, kan er weer werk van gemaakt worden.

Het laatste woord is voor Kim, die samen met haar dochtertje geniet van een drugvrij leven, en voor de moeder van Lorenzo, die ontzettend blij is dat haar zoon nu al vier jaar clean is.

Tot 29 maart, op de studiedag van De Kiem!

“Celebrating 40 years of the Therapeutic Community Movement in Europe”

13de Europees

congres van Therapeutische Gemeenschappen. Van 20 tot 23 september 2011 ging in Engeland het tweejaarlijks congres van de Europese Federatie van Therapeutische gemeenschappen door met ongeveer 200 deelnemers.

Het congres vond plaats in de prachtige gebouwen van het oude Keble College te Oxford. De deelnemers logeerden ook allemaal in de studentenkamers, waardoor er voldoende gelegenheid was om formeel en informeel van elkaar te leren. Er kon informatie uitgewisseld worden met collega's uit Europa, Amerika en Australië.

Namens De Kiem namen Krista De Planter (afdelingshoofd Onthaalafdeling), Chris Lemaitre (afdelingshoofd TG en Tipi) en Dirk Vandevelde (algemeen directeur) deel aan het congres.

Het congres was opnieuw een unieke gelegenheid om verschillende experts aan het woord te laten. Gerenommeerde onderzoekers en experts in de behandeling van verslaafden, zoals George De Leon (USA), Ambros Uchtenhagen (Zwitserland), John Strang (UK), Edle Ravndal (Noorwegen) en Keith Humphries (USA) gaven toelichting bij de best-practice en de evidence-based resultaten van de Therapeutische Gemeenschap als behandelmodel voor drugverslaafden.

Verschillende wetenschappelijke studies tonen aan dat de TG als behandelmodel effectief is. Deze studies zijn van belang om beleidsmakers ervan te kunnen overtuigen dat een investering in een Therapeutische Gemeenschap voor drugverslaafden wel degelijk rendeert. Een langdurig residentieel behandelmodel mag dan ook niet ontbreken in een netwerk van ambulante en residentieële voorzieningen voor drugverslaafden.

Het effect van een Therapeutische Gemeenschap onderzoeken blijft een moeilijk opdracht. Eenvoudige onderzoekopzetten zijn niet geschikt om een behandelprogramma te onderzoeken dat gericht is op een complexe problematiek (de verslaving) en dat verschillende doelstellingen tegelijk nastreeft.

Therapeutische Gemeenschappen hebben een groot potentieel om te evolueren en zich verder aan te passen. Het model kan worden aangepast voor

Johan Buttiens (De Spiegel), Anja Schillebeeks (Katarsis), Dirk Vandevelde (De Kiem)

doelgeroepen met specifieke noden, zoals moeders met kinderen, cliënten met een psychiatrische comorbiditeit, enz.

Er zijn aanzienlijke investeringen gedaan om de therapeutische teams te professionaliseren. Dit heeft geleid tot een succesvolle behandeling van hoge kwaliteit.

Professor Keith Humphries (Psychiatry, Stanford University School of Medicine, USA) hield een bijzonder interessante presentatie over de evidence based resultaten voor AA en NA groepen en waarom dat van belang is voor Therapeutische Gemeenschappen. Hij toonde ook aan dat problemen met retentie in een behandeling niet alleen een zaak zijn van behandelprogramma's voor drugverslaafden. Totaal andere behandelprogramma's zoals voor diabetici of hartpatiënten kampen evenzeer met lage retentiecijfers.

De TG's moeten blijven werk maken van een verbetering van de behandel-effectiviteit, van een verhoging van de gemiddelde verblijfsduur en van een toename van het aantal cliënten dat het programma volledig afwerkt. Krista De Planter presenteerde in dit verband de resultaten die De Kiem heeft bereikt door middel van de invoering van een aparte Onthaalafdeling als voorfase op de TG. Deze verbeterde voorbereiding op de TG heeft er onder andere voor gezorgd dat in de voorbije jaren meer dan 50% van de opgenomen bewoners het TG programma volledig doorloopt.

Naya Arbiter (Amity Foundation, USA) benadrukte dat het belangrijk is om voldoende aandacht te besteden aan de emotionele groei van elke cliënt door zowel in een veilige omgeving te voorzien als door de realisatie van een groeiklimaat dat uitnodigt tot reële gedragsverandering.

Het is belangrijk dat er verder onderzoek gebeurt naar wetenschappelijk bewijs over de effectiviteit van de Therapeutische Gemeenschap. Daarnaast moet de kennis over de TG als behandelmodel voor drugverslaafden worden gebundeld en beschikbaar gemaakt.

De European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction (EMCDDA) heeft zich tijdens dit congres geëngageerd om deze informatie te verzamelen.

Het congres werd dan ook afgesloten met een duidelijk engagement om een netwerk op te starten en samen te werken om wereldwijd onderzoek naar de behandelresultaten in Therapeutische Gemeenschappen te bundelen en beschikbaar te maken.

Dit congres werd georganiseerd door twee Engelse organisaties: Phoenix Futures en Ley Community. Een delegatie van bewoners van deze twee TG's hebben meegewerkt aan dit congres.

Zij waren voortdurend aanwezig. Bij de afsluiter namen ook zij het woord en getuigden over de impact van dit gebeuren en over hun hoop voor de toekomst. Zij vertelden dat ze tijdens dit congres getuige zijn geweest van enorm veel betrokkenheid en positieve energie. Ze waren ervan overtuigd dat ze deze energie gingen meenemen naar hun respectievelijke TG's en dit enthousiasme gingen overbrengen naar hun peers.

Dit congres was verschillend van vele voorgaande doordat de focus echt op de TG als methode lag. Voorgaande congressen waren vaak groter en meer allesomvattend. Groot is niet altijd beter. Het resultaat van dit congres is dat de deelnemers nu met veel meer concreet materiaal om mee aan de slag

De EFTC Award

Tijdens het galadiner werd de EFTC award overhandigd aan Dr. Griffith Edwards. Hij was de oprichter van Phoenix House Londen in 1970 en de voormalige directeur van de "National Addiction Unit", Maudsley Hospital. Jarelang was hij ook de uitgever van het tijdschrift "Addiction". De EFTC award is een bronzen sculptuur gemaakt door Kathy Verheggen, een Vlaamse kunstenares. Het symboliseert het overwinnen van een verslaving met de hulp van lotgenoten.

Voor het eerst werden ook 2 'local hero' awards overhandigd.

Deze plaatselijke awards werden door George De Leon overhandigd aan Bob Campbell en Steve Walker. Zowel Bob als Steve zijn ooit als cliënt opgenomen in een TG en hebben ondertussen al een enorme bijdrage geleverd aan de herstelbeweging door als stafid in een TG te werken. Beiden zijn het levende bewijs dat een drugvrij leven wel degelijk mogelijk is. Steve Walker heeft zijn levensverhaal ook neergeschreven in een boek (zie pag. 13).

te gaan naar huis zijn vertrokken. In ieder geval met heel veel energie!

Het volgende Europees congres van Therapeutische Gemeenschappen zal plaats vinden in Praag (Tsjechië), van 18 tot 20 september 2013.

Dirk Vandeveld
Directeur

40 jaar Therapeutische Gemeenschappen in Europa.

Tijdens een feestsessie naar aanleiding van de veertigste verjaardag van de eerste Therapeutische Gemeenschap in Europa werden we ondergedompeld in een aangrijpend overzicht van 40 jaar drugvrije behandeling en de groei van het model Therapeutische Gemeenschap in Europa.

Enkele pioniers van het eerste uur waren aanwezig: zowel gegradueerden als de oprichters van een aantal TG's.

Rowdy Yates (ex-drugverslaafde en nu senior research fellow aan de universiteit van Stirling) sloot de viering af met een zeer aangrijpend lied over de TG als huis waar verandering mogelijk is. Het lied wordt binnenkort op CD gebrand.

De tekst van het refrein als voorsmaakje:

*In this house we will wrestle with the demons of our past
In this house we will struggle to make changes that can last
In this house the cost is courage at a price we can afford
And the no-chance kids are coming home restored*

Steve Walker en Bob Campbell

Dr. Griffith Edwards

Nu of nooit! ...

Op dinsdag 4 oktober en woensdag 5 oktober 2011 ging in zaal Racing te Gavere ons nieuw toneelstuk "Nu of nooit!" voor het grote publiek in première. Het werd een heel avontuur.

Die dinsdagochtend vertrok het toneelteam reeds 's morgens vroeg naar zaal Racing om het decor op te zetten, het stuk nog enkele malen in te oefenen 'op scène', de spots af te stellen en de nieuwe muziekinstallatie, die we met steun van de Paolastichting konden aankopen af te stellen en een laatste maal te testen. De spanning steeg gaandeweg naarmate de avond dichterbij kwam. Ondertussen was in Gavere de keukenploeg in de weer om de receptie met zelfbereide hapjes voor te bereiden... Kortom, iedereen leefde mee naar die avond toe. Om 20 uur werd het zaallicht gedimd en was het moment van de waarheid aangebroken. Alles verliep vlot en onze spelers gaven het beste van zichzelf. Het talrijk opgekomen publiek zag dat het goed was en reageerde met een hartverwarmend applaus. Op de receptie kregen de spelers en regisseurs heel wat bemoedigende reacties en de eerste boekingen werden bevestigd. Ook via mail kregen we de daarop volgende dagen nog heel wat positieve reacties.

"Mijn collega en ikzelf mochten gisteren aanwezig zijn op de première. Het uurtje rijden van Antwerpen naar Gavere was meer dan de moeite waard, want we hebben allebei genoten van deze beklijvende voorstelling! Proficiat aan alle spelers en de mensen achter de schermen! We waren onder de indruk van de persoonlijke aanpak en vonden het absoluut een prestatie waarop in de eerste plaats deze jonge mensen ongelooflijk fier mogen zijn! Wij overleggen met onze collega's en directie of het mogelijk is een voorstelling op onze school te laten plaatsvinden. Nog veel succes!". Karen Broeckaert, leerkracht Stella Maris te Merksem

Die dinsdag en woensdag speelden we tweemaal voor een volle zaal van 180 personen. Een gemengd publiek van leerkrachten en directies uit het onderwijs, preventiewerkers en collega's uit de hulpverlening en natuurlijk ook alle medebewoners, heel wat ouders en familieleden. Op vrijdag 16 december 2011 gaat er in zaal Racing een extra voorstelling door waarop de bewoners en begeleiders van alle drugvrije therapeutische programma's in Vlaanderen worden uitgenodigd. Het wordt een heel

bijzonder publiek met bewoners van "De Spiegel", "De Sleutel", "Katarsis", "Kompas" en "A.D.I.C" en daarbij opnieuw ook familieleden en mensen uit het onderwijs.

Sinds de premières in oktober zijn we stilaan aan de tiende voorstelling toe. We speelden reeds in scholen te Merelbeke, Diepenbeek, Tielt, Roeselare en Ardoorie. Steeds opnieuw blijft het een uitdaging en avontuur en is het afwachten hoe het publiek tijdens en na de voorstelling reageert. Het is niet altijd evident om zo'n ganse zaal met jongeren uit de tweede of derde graad van het secundair, technisch of beroepsonderwijs stil te krijgen en de vragen tijdens de nabespreking zijn soms best wel confronterend.

“Bij deze wil ik de eerste reacties na jullie voorstelling te Diepenbeek doorgeven. Ik heb noch van mijn collega’s, noch van een leerling een negatieve reactie gehad. “Nu of Nooit!” heeft blijkbaar zijn impact gehad. De leerlingen waren danig onder de indruk, de begeleiders (waaronder toch wel enkele critici) waren verrassend positief”, Linda Reweghs, leraar-coördinator PSSD te Diepenbeek.

De zes spelers Kurt, Sara, Aurelie, Bert, Ivo en Tijn en de twee techniekers Thomas en Olivier zijn zelf best tevreden over dit avontuur. Ik ging met hen in gesprek om samen even terug te kijken op de tot nu toe afgelegde weg. Toen enkele maanden terug de vraag werd gesteld wie wou meewerken aan het toneelproject reageerde Kurt zonder aarzelen.

“Ik wou meewerken omdat ik graag toneel speel en het plezant vond om de groep op een andere manier te leren kennen. Ik wou ook wel preventie doen, omdat ik vroeger op school veel mensen heb meegetrokken en beïnvloed en ik mijn geweten weer wat in evenwicht wou brengen”. Tijl en Aurelie zegden toe om hun zelfvertrouwen op te krikken en Sara uit nieuwsgierigheid. Ivo kwam er iets later bij. Thomas en Olivier sloten nog later aan om de muziek en het licht te doen.

Aan alle kandidaten werd gevraagd om als basismateriaal teksten te schrijven over hun levenservaringen. Deze zouden dan gaandeweg verwerkt worden in het toneelstuk. Een proces van vallen en opstaan, van schrijven en herschrijven.... Bert: “Vroeger heb ik ook veel tekstjes geschreven, een soort gedichten zeg maar, over hoe ik tegen de wereld aankeek of hoe ik me voelde. Dus het schrijven viel voor mij allemaal wel goed mee”. Aurelie en Kurt vonden het teksten schrijven zeer confronterend. Aurelie: “Ik had het er moeilijk mee om weer naar mijn verleden te kijken”. Kurt: “Het deed vele beelden en herinneringen weer naar boven komen, waardoor ik soms terug emotioneel in de knoop lag met mezelf. Uiteindelijk was dit niet slecht. Integendeel, ik heb hierdoor veel meer durven over dingen praten die me hebben getekend in mijn drugverleden”. Naast het (her)schrijven van teksten werd er druk geoefend en werden de acteervaardigheden van de spelers kritisch bekeken en waar nodig bijgeschaafd en geoefend. Ivo kijkt er als volgt op terug: “De repetities waren heel zwaar. We moesten teksten uit ons hoofd leren en confronterende stukken van ons leven brengen. We moesten de juiste accenten en pauzes in onze tekst leggen en krachtig spreken. Dat was een hele aanpassing. We hebben uren, dagen, weken geoefend om dit tot een goed einde te brengen”.

Na al het oefenen volgde natuurlijk de confrontatie

met het publiek. Hoe voelt het eigenlijk om je eigen verhaal voor publiek te brengen? Bert: “Voor mij is dit niet zo makkelijk. Vooral tijdens de première, omdat m’n familie er ook was en het voor hen heel herkenbaar is wat ik speel. Voor scholen spelen is ook niet zo evident want het publiek is niet altijd even makkelijk. Er wordt soms gelachen op momenten die eigenlijk niet zo grappig zijn”. Aurelie vult aan: “Voor mij blijft het nog iedere keer heel moeilijk om over m’n dochttertje te praten, aangezien dit me steeds opnieuw met mezelf confronteert”. Ook Sarah blijft op haar hoede. “Naar het publiek heb ik altijd iets van, vertrouw ik jullie eigenlijk wel om te vertellen wat ik denk... maar als ik het dan gedaan heb ben ik altijd blij, omdat ik weet dat anderen er iets kunnen aan hebben”. Alle spelers vinden ook de nabespreking heel belangrijk, niet om anderen de les te spellen, maar om te getuigen vanuit hun eigen ervaringen. Thomas: “Ik tracht hen te vertellen hoe het voor mij was. Ik besepte het niet toen ik al verslaafd was en het is zo’n lange weg terug...”. Sara besluit met een positieve noot. “Het plezantste vind ik gewoon de weg naar en terug van het toneel. We hebben toch echt een speciale band opgebouwd. We staan veel dichter bij elkaar dan ervoor. Het maakt zoveel wakker bij mij en de anderen en automatisch deel je dit dan met de mensen die het dichtst bij je staan”.

Er zijn momenteel reeds meer dan 20 voorstellingen geboekt. Het stuk zal ook in het schooljaar 2012-2013 nog gespeeld worden. Voor boeking en informatie kan je nog steeds terecht bij Dirk Calle (09/389.66.66, dirk.calle@dekiem.be). We helpen je ook graag op weg met preventie- en promotiemateriaal en enkele suggesties naar financiering.

Dirk Calle
Beleidsmedewerker De Kiem

Voor aankondiging studiedag

Afhankelijkheid en vrouwen

Maandag 5 maart 2012 – Provinciehuis Vlaams-Brabant te Leuven

Deze studiedag is een initiatief van de stuurgroep vrouwendrughulpverlening. Deze stuurgroep streeft naar een meer vrouwvriendelijke aanpak van verslaafde vrouwen in de gespecialiseerde (residentiële) drughulpverlening.

Tijdens deze studiedag wordt de aandacht gevestigd op frequent samengaan van middelenafhankelijkheid en andere vormen van afhankelijkheid bij vrouwen. Er wordt ondermeer stilgestaan bij shopverslaving, afhankelijkheid aan/in de hulpverlening en relatieafhankelijkheid. Daarnaast worden de risico's op verschuiving van de ene naar de andere afhankelijkheid in kaart gebracht en vertaald naar aandachtspunten in de behandeling.

De studiedag gaat door van 9u00 tot 16u00 in het Provinciehuis van Vlaams-Brabant, Provincieplein 1 te Leuven. Je kan tot 13 februari mailen naar socialedienst@dekiem.be om een uitgebreid programma te bekomen of in te schrijven.

Voor aankondiging studiedag

35 jaar De Kiem - Uitdagingen voor de toekomst

Donderdag 29 maart 2012 – Het Pand te Gent

Op donderdag 29 maart 2012 gaat in Het Pand te Gent een studiedag door naar aanleiding van de 35-jarig bestaan van het therapeutisch programma De Kiem.

Op deze dag willen we geïnspireerd door boeiende sprekers uit het buitenland, samen met collega's en partners uit het werkveld stilstaan bij enkele uitdagingen voor de toekomst.

Voorlopig programma

Plenaire sprekers

Georges De Leon (U.S.A.)
Is de TG evidence based?

Eric Broekaert (B)
Wetenschappelijk onderzoek in De Kiem

Karen Biggs (UK)
Drughulpverlening in de gevangenis in het Verenigd Koninkrijk

Hans Meurisse (B)
Drughulpverlening in de gevangenis in België

Dirk Vandeveld (B)
35 jaar De Kiem: uitdagingen voor de toekomst

Georges DeLeon is een internationaal erkend expert in de behandeling van middelenmisbruik en een leidende autoriteit betreffende behandeling en onderzoek in therapeutische gemeenschappen. Hij is o.a. de oprichter, voormalig directeur en nu senior scientist van het 'Center for Therapeutic Community Research' (CTCR) binnen het 'National Institute on Drug Abuse' (NIDA) in de Verenigde Staten van Amerika.

Prof. Dr. Eric Broekaert leidt de vakgroep orthopedagogiek van de Universiteit Gent. Hij is de stichter van De Kiem en is o.a. voorzitter van de European Workshop on Drug Policy Oriented Research (EWODOR) en erevice-voorzitter van de Europese Federatie van Therapeutische Gemeenschappen (EFTC).

Karen Biggs is C.E.O. van Phoenix Futures. Phoenix Futures is de grootste onafhankelijk drughulpverleningsorganisatie in het Verenigd Koninkrijk. Phoenix Futures biedt een ruim gamma van ambulante en residentiële diensten waaronder ook gemeenschapsdiensten en therapeutische gemeenschappen binnen gevangnissen.

Hans Meurisse is Directeur-generaal bij het Directoraat-generaal Penitentiaire Inrichtingen van de FOD Justitie.

Dirk Vandeveld is directeur van De Kiem.

35

Workshops

- **Drughulpverlening voor verslaafde ouders met kinderen**
Een uitwisseling tussen de betrokken actoren in de drugzorg.
- **Specifieke Behandeling van cocaïnegebruikers**
De CRA+Vouchers methodiek: praktijkresultaten en toekomstperspectieven
- **De TG als methode (Georges De Leon)**
Wat is specifiek aan de Therapeutische Gemeenschap als behandelmethode?.
- **Drugbehandeling tijdens en na detentie**
Drugverslaafden behandelen in de gevangenis en/of doorverwijzen naar de drughulpverlening: knelpunten en samenwerkingsperspectieven
- **Netwerk en zorg in evolutie**
Netwerk, zorgcontinuïteit, artikel 107: waar staan we en waar moeten we naar toe?

De studiedag start om 9u15 en sluit omstreeks 16u30 af met een receptie.

Agenda 35 jaar De Kiem

- 29 maart 2012
Studiedag
- 03 juni 2012
Open deur en eetfestijn

Canadese gevangenen krijgen hulp om hun leven om te gooien via een uniek programma

In de Daily News van 3 februari 2011 verscheen een artikel van Dustin Walker over Guthrie House, een therapeutische gemeenschap in de gevangenis van Nanaimo in Canada.

Mike Lippert beschouwde zichzelf jarenlang als “one of the bad ones.” Het grootste deel van z’n volwassen leven spendeerde hij aan het stelen van wagens, aan inbraken en het vervalsen van bankkaarten terwijl hij worstelde met een crystal meth verslaving. Tegen z’n 31 ste liep Lickert meer dan 50 veroordelingen op voor druggebruik en andere overtredingen wat hem een totaal van 8 jaar gevangenis opleverde. Na een arrestatie wegens drugsbezit en het stelen van een auto kwam hij uiteindelijk in “Guthrie House” terecht.

“Guthrie House” in het “Nanaimo Correctional Centre” (NCC) is de enige therapeutische gemeenschap in Canada gesitueerd binnen de muren van een gevangenis. Hier leerde Lippert z’n verslaving onder controle te krijgen en bouwde hij aan een nieuw leven zonder misdaad of geweld. Wie deel uitmaakt van de therapeutische gemeenschap in het NCC recidiveert, eenmaal vrijgekomen, significant minder dan degenen die dat niet doen, zegt een recente analyse door het gevangeniswezen van British Columbia. Dit rapport stelt dat van een groep van 93 gevangenen die het programma afronden er 38% recidiveert tegenover 56% recidive bij de groep gevangenen die deel uitmaken van de reguliere NCC bevolking. En degenen die wel recidiveren na deel uit te maken van Guthrie House doen dat op “een minder ernstige manier”.

Deze resultaten zetten het gevangeniswezen van British Columbia er toe aan het aantal bedden afgelopen herfst uit te breiden tot 56 en momenteel onderzoekt het agentschap de mogelijkheid om dit model ook in andere gevangenissen in British Columbia toe te passen.

Om in aanmerking te komen voor het programma moeten gevangenen een geschiedenis hebben van criminele activiteiten, een verslavingsprobleem en een straf van ten minste vier maanden; dat is de minimale tijd die een persoon kan doorbrengen in het programma.

Het moeilijkste, aldus Lippert, was om de gevangenismentaliteit achter de rug te laten toen hij in de gemeenschap arriveerde. Na vier maanden ‘doen alsof’ zonder te weten hoe het waar te maken kreeg hij z’n klik. Hij leerde z’n ongepast gedrag, z’n opscheppen en intimideren, achterwege te laten en kreeg meer verantwoordelijkheid. Na het verlaten van NCC volgt Lippert nu op z’n 33ste een opleiding webdesign.

Lagere kosten voor de belastingbetaler en een vermindering van de criminaliteit behoren tot de voordelen van therapeutische gemeenschappen binnen de muren van de gevangenis, zegt de John Howard Society, de drijvende kracht achter Guthrie House sedert het bestaan in 2006. Het kost ongeveer 65.000 dollar per jaar om een gevangene op die manier te huisvesten maar de grotere veiligheid voor het publiek is van onschatbare waarde. Het zijn immers vooral deze ‘veelplegers’ die de samenleving het meeste schade berokkenen.

Marnie Mayhew, de woordvoester van het gevangeniswezen van British Columbia zegt dat de provincie overweegt om het aantal bedden van Guthrie House uit te breiden. Medewerkers onderzoeken ook waar therapeutische gemeenschappen kunnen werken in andere provinciale gevangenissen, maar er is hieromtrent nog geen exacte timing.

Steve: Unwanted

How a Bad Boy Came Good... An Inspiring True Story

De kinderjaren waren niet gemakkelijk voor Steve Walker. Verlaten door zijn moeder en een gewelddadige, drinkende vader op de achtergrond. Niet in staat om te lezen of te schrijven, gepest op school en regelmatig opgenomen in heropvoedingsgestichten.

Op zijn drieëntwintigste was hij één van de bekendste drugdealers van Londen - bijgenaamd „Psycho“ - met een snelle auto, een hele reeks mislukte relaties en een levensbedreigende verslaving aan drugs. Toen het dode lichaam van zijn „zakenpartner“ in de koffer van een auto werd gevonden, trok Steve zich terug in een poging om af te kicken. Stoppen met zijn oude levensstijl bleek veel moeilijker dan hij had gedacht.

Jaren later, afgetakeld door zijn drugverslaving, krijgt hij van Justitie een laatste kans. Hij laat zich opnemen in De Ley Community, een Therapeutische Gemeenschap nabij Oxford.

Sindsdien heeft hij ontelbare levens gered en heeft hij honderden druggebruikers gemotiveerd om hun leven een andere wending te geven.

“Steve: Unwanted” is een getuigenis over de ongelooflijke kracht die ieder van ons in zich heeft om zelfs de meest hardnekkige gewoonte en ongewenst gedrag te veranderen.

Dit verhaal is een lichtbaken voor iedereen die worstelt met een verslaving.

Steve Walker is nu Programma Directeur in de Ley Community in Oxfordshire, één van de meest succesvolle behandelcentra voor drugverslaafden in Engeland. Twintig jaar terug was hij er zelf in behandeling.

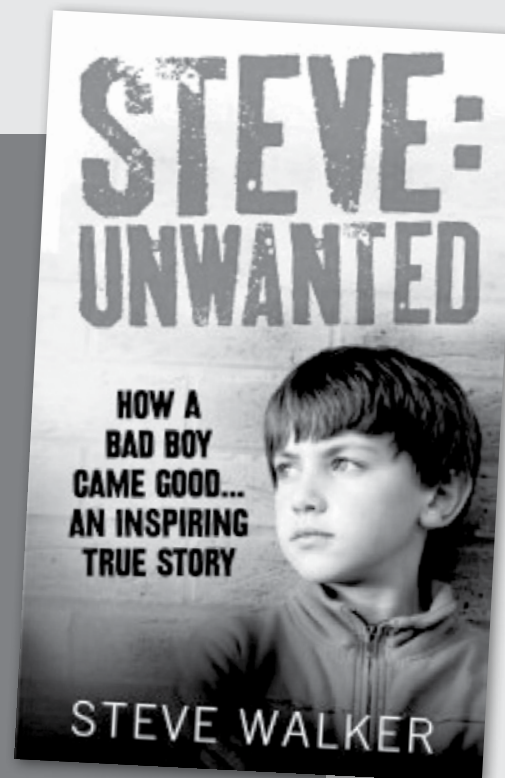
“Steve: Unwanted” - Published: 01 Sep 2011 - Price: £12.99 - ISBN: 978-1-907595-65-3 – amazon.co.uk – waterstones.com

Intussen is de John Howard Society ook begonnen met een initiatief om mensen te helpen met behulp van het TG-model buiten de gevangenis. Vorig najaar startte men de Vancouver Island therapeutische gemeenschap, waar vijf voormalige gevangenen leven in een huis dat eigendom is van de Society volgens dezelfde principes als Guthrie House. Momenteel bekijkt men ook de mogelijkheid om er een bredere populatie te herbergen en niet alleen de ex-bewoners van Guthrie House.

Lippert hoopt dat deze initiatieven meer mensen de kans zullen geven om te profiteren van dezelfde soort steun die hij kreeg.

D.C.

Het belangrijkste doel van een therapeutische gemeenschap is het veranderen van vaste patronen van negatieve gedachten, gevoelens en gedragingen die leiden tot druggebruik en crimineel gedrag. Criteria voor verwijzing naar Guthrie House zijn middelenmisbruik; geen institutioneel geweld, psychiatrische stabiliteit en een minimum van 120 dagen gevangenisstraf.

“Mama, ik kan niet meer...”

Het begon allemaal zo’n 6 tot 7 jaar geleden. Ik zag m’n zoon van dag tot dag veranderen. Hij begon te vermageren, werd steeds moeilijker van karakter en betaalde z’n facturen niet meer. Toen ik echt door kreeg wat er aan de hand was bleek hij verslaafd te zijn aan drugs. Hij offerde alles op voor dat dom spul en was een echte puinhoop geworden.

“ Ik hoopte dat hij het deze keer zou volhouden. Hij had al een paar keer een opname geprobeerd, maar nooit had hij dit tot een goed einde gebracht. ”

Op een dag zag hij het zelf niet meer zitten en stuurde hij me een SMS-je: “Mama, ik kan niet meer, ik ga terug binnen...”. Wat was ik blij toen. Ik hoopte dat hij het deze keer zou volhouden. Hij had al een paar keer een opname geprobeerd, maar nooit had hij dit tot een goed einde gebracht. Op hoop van zegen kwam hij voor een tweede keer in De Kiem terecht.

Ik ging hem daar enkele malen bezoeken en zag hem spectaculair veranderen, ik herkende hem bijna niet meer. Tweede keer, goede keer dus.

Lorenzo is nu bijna 4 jaar clean met de steun van medebewoners en van al het personeel van De Kiem, vooral van zijn stafmeter.

Hartelijk dank uit het diepste van mijn hart dat jullie mij m’n zoon hebben terug gegeven. Dit zal ik nooit vergeten. Ik wens De Kiem het allerbeste toe voor de toekomst!

De mama van Lorenzo

Sponsors

Fonds ter bestrijding van de verslavingen

Lions Club Ronse/Renaix
Lions Club de Frasnes-Lez-Anvaing

Kiwanis Ronse/Renaix

Ronde Tafel Ronse/Renaix

Rotary Club de Renaix

Marnixring

Openbloeien tot wie ik nu ben...

*Ik heb mezelf jarenlang wijsge-
maakt dat ik geen probleem had. Ik werkte immers nog, had een dak boven mijn
hoofd en had het gevoel dat ik er wel was voor mijn dochter. Maar op een bepaald
moment heeft iemand me er op gewezen dat het wel erger was dan ik zelf wou inzien.*

Ik nam in eerste instantie contact op met het ambulante centrum van De Sleutel waar ik een paar keer op gesprek ging. Daar werd me vrij snel aangeraden om naar een therapeutisch gemeenschap te gaan. Dit zag ik, zoals de meesten wellicht, helemaal niet zitten. Dus besloot ik om een tijdje naar de instapgroep te gaan. Na drie maand bleek dit helemaal niet te werken voor mij; integendeel, het ging weer verder bergaf. Omdat ik ondertussen nog meer in de problemen begon te komen, besloot ik om toch maar eens verder te informeren naar de TG. Als mama had ik het geluk dat er in De Kiem zo iets bestaat als de Tipi. Zij boden me een programma aan waar ik samen met mijn kind naar toe kon.

Zo zette ik dan toch de stap. Ik wou weg van de problemen, wou een betere toekomst, ik wou het anders doen. Het was zeer moeilijk om dit tegen mijn moeder te vertellen want zij heeft al die tijd nooit geweten dat ik zo erg in de problemen zat, voor haar hield ik de schijn op dat alles goed ging. De eerste weken waren voor mij enorm moeilijk. De aankomst in het onthaal was heel onwennig. Ik die zo gesteld was op mijn eigen stekje en mijn vrijheid, moest opeens met een aantal wildvreemde mensen samenleven en mooi binnen de lijntjes lopen. En alsof dit nog niet moeilijk genoeg was, verbleef mijn dochter gedurende de eerste weken bij mijn moeder zodat ik eerst op mijn plooi kon komen. Dit was een groot gemis in mijn leven, ook al kon ik haar wekelijks wel even zien. Toch begon ik vrij snel in te zien dat ik daar wel degelijk op mijn plaats zat en ik wist dat ik dit tot een goed einde wou brengen.

Na zes weken mocht ik naar de TG, waar ik opnieuw heel onwennig was. Nu moest ik me nog meer verantwoorden en met een grote groep mensen samenleven. Dit was natuurlijk ook het moment waarop ik samen met mijn dochter naar de Tipi kon. Hier kreeg ik heel veel ondersteuning en raad over de opvoeding van mijn dochter. Voor het eerst besepte ik dat het zoveel beter kon allemaal. In de T.G. zelf leerde ik nog veel meer. Ik leerde om zelfvertrouwen te krijgen en ook om mensen te vertrouwen. Ik leerde genieten van kleine dingen,

praten over wat me bezighield en kon open en eerlijk zijn over wat er in mij omging. Dit alles maakte dat ik kon openbloeien tot wie ik nu ben. Ik ontdekte daar ook de waarde van vriendschap, iets dat nu nog een heel grote rol speelt in mijn leven. Ik heb enkele heel goede vrienden overgehouden uit het programma, mensen die me heel nauw aan het hart liggen. En wat ik zeker niet mag vergeten, ik heb dankzij De Kiem terug contact met mijn vader die ik ook jaren niet meer had gezien. En dit loopt nu weer heel goed.

“ In de T.G. zelf leerde ik nog veel meer. Ik leerde om zelfvertrouwen te krijgen en ook om mensen te vertrouwen. Ik leerde genieten van kleine dingen, praten over wat me bezighield en kon open en eerlijk zijn over wat er in mij omging. ”

Na iets meer dan een jaar mocht ik naar het half-weghuis, opnieuw een grote stap. Hier ging een heel nieuwe wereld voor me open. Ik kon nu echt beginnen leven, op een goede manier. Zo besloot ik om terug te gaan studeren en dit bevalt me nu nog enorm. En ondertussen woon ik bijna een jaar alleen met mijn dochter. We hebben terug onze eigen thuis waar we ons gelukkig voelen. Ik vind het geluk nu vaak in de kleine dingen en weet dat het nu beter is. Het leven kan zo mooi zijn en zeker zonder drugs.

Ik ben iedereen van De Kiem enorm dankbaar voor de kansen die ze me gaven en de energie die ze in me hebben gestoken. Zonder hen had ik nooit gestaan waar ik nu sta.

Kim

Jaargang 19 | oktober, november, december 2011 | nr. 4

De Kiem biedt hulp aan personen die problemen ervaren door het gebruik van drugs en aan mensen uit hun omgeving.

Het **residentiële luik** van het programma te Gavere omvat een onthaalafdeling, een therapeutische gemeenschap (T.G.), een woonhuis voor moeders / vaders met kinderen en verschillende halfweghuizen. Het **ambulante luik** omvat ambulante centra te Gent en te Ronse/Geraardsbergen, een gevangeniswerking, een regionale preventiedienst en oudergroepen.

Colofon

Redactie

Dirk Calle, Jo Thienpont,
Dirk Vandevelde

Eindredactie en Directie

Dirk Vandevelde

Fotografie

Dirk Calle, Chris Lemaitre

Vormgeving

dotplus

Abonnement

Abonnementen kosten 12,5 euro voor vier nummers, te storten op rekeningnummer BIC GEBABEBB / IBAN BE 270012 1652 3173 van v.z.w. De Kiem, 9890 Gavere.

Voor giften vanaf 40,00 euro kan u een attest voor fiscale vrijstelling bekomen.

Adressen

Contactadres voor opname of begeleiding

(elke werkdag te bereiken van 8u30 tot 17u00)

Ambulant Centrum Gent

Kortrijksesteenweg 185, 9000 Gent
Tel. 09/245.38.98
Fax 09/245.41.71
ambulant.gent@dekiem.be

Ambulant Centrum Ronse

Oswald Ponettestraat 31
9600 Ronse
Tel. 055/21.87.00
ambulant.ronse@dekiem.be

Antenne Geraardsbergen

Abdijstraat 2, 9500 Geraardsbergen
Tel. 055/21.87.00
ambulant.geraardsbergen@dekiem.be

Contactadres voor Administratie – Directie

(sociale dienst, familiebegeleiding, stages)

Vluchtenboerstraat 7A
9890 Gavere
Tel. 09/389.66.66
Fax 09/384.83.07
admin@dekiem.be

Voorwoord 2 | “Celebrating 40 years of the Therapeutic Community Movement in Europe” 3 | Nu of nooit! ... 6 | Afhankelijkheid en vrouwen 9 | 35 jaar De Kiem - Uitdagingen voor de toekomst 10 | Canadese gevangenen krijgen hulp om hun leven om te gooien via een uniek programma 12 | Familie aan het woord 14 | Bewoner aan het woord 15